

tage denne Tausshed, er jeg ikke istand til nu at sige; det er saa lang Tid siden, at det er umuligt for mig bestemt at erindre det; alligevel vil jeg sige, skjøndt jeg ikke med Sikkerhed kan paastaat det, at jeg tror at kunne paapege de sandsynlige Grunde til, at jeg forblev taus med Hensyn til dette Spørgsmaal. Efter Drsted udtalte andre Medlemmer sig, saasom nuværende Konferentsraad Ussing og Konferentsraad David. Det blev fremhævet, at denne Institution, disse Underfølgelseskommissioner vare hentede fra de engelske Forhold, og det blev ytret — ja det er ikke ganske Ordene, men det var, saavidt jeg kan se, Tanken — at i England kunde en saadan Underfølgelseskommission ikke let nedsettes uden Regjeringens i al Fald stiltiende Samtykke, men det antoges, at den da i saadanne Tilfælde ogsaa maatte kunne arbejde udenfor Parlamentssamlingerne. Ussing udtalte derhos endog, „at man var i Komiteen af den Mening“, at Underfølgelseskommissionen maatte kunne virke mellem Samlingerne; men jeg tillod mig fremdeles at være taus med Hensyn til dette Punkt, uagtet det dog pleier at være Ordføreren, der taler, naar der spørges om, hvad Komiteen som Helhed vil have udtalt, og hvad den har vedtaget eller ment. Derfor kunde Drsted ved Slutningsforhandlingen, hvor han var den Ænfeste, som kom tilbage til dette Tidsspørgsmaal, da uimodsiget udtale som en Grund, hvorfor han stemte mod den hele daværende § 42, at der var forskjellige Meninger mellem Grundlovsudvalgets Medlemmer med Hensyn til denne Bestemmelse om, hvorvidt en saadan Underfølgelseskommission kunde virke, naar den Forsamling, som havde valgt den, var hævet, om ikke, naar Forsamlingen var hævet, den da ogsaa vilde være hævet; ved „hævet“ forstaaer Drsted efter hele Sammenhængen aabenbart, hvad vi kalde „sluttet“. Det var Slutningsbemærkningen af Drsted, altsaa at der var forskellige Meninger om Spørgsmaalet, og det hverken bekræftede eller benægtede jeg, jeg sagde ikke et Ord derom. Naar jeg nu efter bedste Skjøn skal sige min Mening om, hvad der sandsynligvis var Marsagen til, at jeg ikke turde indlade mig paa dette Tidsspørgsmaal, da var det tildels, fordi jeg havde nok at gjøre

med at forsvare Paragrafen, som den forelaa. De Herrer, som have set efter, ville have set, at den blev angreben fra forskjellige Sider. Det 28de kongevalgte Medlem opfordrede ligefrem til at lade den hele Paragraf falde; idet jeg med Formandens Tilladelse anfører Navnet; kan jeg sige, at Oberst Eschering paa den grundlovgivende Rigsforsamling som bekendt var den, der helst vilde være fri for de fleste Paragrafer i Grundloven, og saaledes vilde han ogsaa af med denne. Ussing — siden jeg er begyndt at nævne Navne — begyndte og at finde Paragrafens Udeladelse meget tiltalende; efterat det 28de kongevalgte Medlem havde anbefalet dens Udelukkelse, saamende han ogsaa, at det var bedst, at den gik ud, og saaledes blev Ordføreren da nødt til at minde om, at det just ikke lettede Grundlovsfagets Fremme, naar haande Regjeringens Medlemmer, som havde forelagt Udkastet; og Udvalgs-Medlemmerne, som havde anbefalet Paragrafen uforandret; stode op og foreslog, at Paragrafen skulde falde bort. Det var een Grund, hvorfor jeg kan tænke mig, at jeg blev taus med Hensyn til Tidsspørgsmaalet; den anden Grund var sandsynligvis den, at jeg sølte Betænkelse ved at udtale mig mod den Paastand, der blev fremført om den engelske Praxis af en særdeles syndig Mand; jeg nærede viftnok Tvivl om Paastandens Rigtighed, men jeg var ikke forberedt paa at udtale mig om dette faktiske Spørgsmaal og kunde ikke i Diebliffet føre noget Bevis overfor den Paastand, der var gjort gjældende af Konferentsraad David. Saaledes stod Sagen hen, der var aabenbart ikke nogen stor Begeistring for Paragrafen; jeg kan vel sige, jeg var den, som interesserede mig mest for dens Fastholdelse og Benyttelse, og det gjør jeg fremdeles, naar den paa den rette Maade benyttes, indenfor de rette Grændser. Jeg udtalte dengang den Formodning, at Paragrafen ventelig snarere vilde blive benyttet for lidt end for meget; jeg giver mig ellers ikke af med at være Spaanmand, men det har dog vist sig, at det ikke var urigtigt, hvad jeg dengang spaaede; thi i den lange Tid, der er hængaet siden 1849, har Paragrafen ikke været benyttet. Der har oftere været Spørgsmaal om en saadan Kommiss-